

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення дисертації Євгена Сергійовича Немчинова на тему «Участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні під час судового провадження», поданої за здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право»

Рецензенти, призначені Вченою радою Національного університету «Одеська юридична академія», а саме: професор кафедри кримінального процесу, детективної та оперативно-розшукової діяльності НУ «ОЮА» доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України Юрій Павлович Аленін та доцент кафедри кримінального процесу, детективної та оперативно-розшукової діяльності НУ «ОЮА», кандидат юридичних наук, доцент Олександр Олександрович Торбас, розглянувши дисертацію на наукові публікації, у яких висвітлено основні наукові результати дисертації Євгена Сергійовича Немчинова, а також за результатами фахового семінару, проведеного 8 квітня 2021 року (протокол засідання кафедри № 10).

Обґрунтування вибору теми дослідження. Доказування в кримінальному процесі завжди було однією з найбільш обговорюваних проблем серед науковців та практиків. Така ситуація в першу чергу пояснюється значенням доказів та процесу доказування в будь-якому кримінальному провадженні. В цілому можна зазначити, що основною метою кримінального провадження є становлення обставин, які передбачені ст. 91 КПК України. Саме цією статтею визначається фактичний напрямок кримінальної процесуальної діяльності, адже для досягнення мети розслідування, розгляду та вирішення кримінальних правопорушень необхідно встановити подію кримінального правопорушення, особу, яка його вчинила, причинно-наслідковий зв'язок між діянням та даною особою тощо. Фактично докази визначаються сутність всього кримінального провадження, адже досягнення основного завдання кримінального процесу – захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень – можливе лише через доказування.

Оцінюючи сам процес доказування, слід зауважити, що ключову роль в даній діяльності відіграють уповноважені учасники кримінального процесу. Особливо це стосується слідчого (дознавача) та прокурора, на яких законом покладено обов'язок доведення винуватості особи. Відповідно, саме ці учасники кримінального процесу шляхом збирання, перевірки та оцінки доказів формують вектор кримінального провадження, який визначатиме і хід досудового розслідування, і судового розгляду. І хоча суб'єктом, уповноваженим на проведення досудового розслідування, є слідчий, більш значимий вплив на процес доказування у кримінальному провадженні здійснює саме прокурор. Під час досудового розслідування прокурор, будучи процесуальним керівником, повинен контролювати хід досудового розслідування, а в момент затвердження підозри та обвинувального акта – об'єктивно оцінити всі зібрані докази в першу чергу з точки зору їх достатності. В суді ж виключно на прокурора покладається

обов'язок довести винуватість особи у вчиненні кримінального правопорушення, використовуючи ті докази, які були отримані на попередній стадії кримінального процесу. Власне участь прокурора у доказуванні в суді є більш специфічною, адже, враховуючи дію принципу змагальності під час судового розгляду, прокурор значно обмежений у способах збирання нових доказів для доведення винуватості особи. Якщо на досудовому розслідуванні більша частина доказів отримується завдяки гласним і негласним слідчим (розшуковим) діям, то на судових стадіях прокурор таких повноважень немає. Тому вкрай важливо правильно оцінити роль прокурора в доказуванні на судових стадіях, адже саме результативність такого доказування буде підставою для визнання особи винною у вчиненні кримінального правопорушення.

Проблема повноважень прокурора у судовому провадженні досліджувались у працях: Ю.П. Аленіна, І.В. Гловюк, В.О. Гринюка, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, С.О. Кахновець, В.В. Колодчина, А.В. Лапкіна, В.Т. Маляренка, О.Р. Михайленка, І.Є. Марочкіна, Н.В. Марчук, Б.Є. Майлунц, О.І. Медведька, Г.В. Мовчана, Г.А. Ніколайчука, В.Т. Нора, Д.П. Письменного, М.А. Погорецького, М.П. Тахтарова, А.Р. Туманянця, Л.Д. Удалової, О.Г. Шило, В.М. Юрчишина, В.П. Шибіко, М.Є. Шумила та іншими вченими.

Окремі аспекти доказування у судовому провадженні розкривали у своїх працях такі вчені, як: Н.Р. Бобечко, В.В. Вапнярчук, В.А. Завтур, Я.В. Замкова, С.А. Крушинський, В.Я. Корсун, О.В. Литвин, ЛМ. Лобойко, Т.В. Лукашкіна, В.О. Попелюшко, М.І. Станкович, П.В. Холодило, М.І. Шевчук, І. І. Шепітько, О.Г. Яновська та інші.

Однак комплексного наукового дослідження особливостей участі прокурора у доказуванні під час судового провадження відповідно до чинного КПК України та Закону України "Про прокуратуру", у якому всебічно розкривалася проблематика реалізації повноважень прокурора під час встановлення обставин кримінального провадження у судових стадіях, донині не проводилися.

Зазначене й зумовлює необхідність поглибленого вивчення процесуального статуту прокурора як суб'єкта доказування під час судового провадження відповідно до чинного кримінального процесуального законодавства. Вказане обумовлює теоретичну та практичну значущість цього дослідження.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами. Дисертація виконана в межах плану науково-дослідної роботи кафедри кримінального процесу, детективної та оперативно-розшукової діяльності Національного університету «Одеська юридична академія» «Динаміка кримінального процесуального законодавства України: досвід та перспективи» на 2016–2020 роки як складової плану науково-дослідної роботи Національного університету «Одеська юридична академія» «Стратегія інтеграційного розвитку України: правовий та культурний вимір» на 2016-2020 роки (державний реєстраційний номер 0116U001842).

Мета і завдання дослідження. Метою дослідження є визначення особливостей участі прокурора у доказуванні під час судового провадження; внесення науково обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення кримінального процесуального законодавства та правозастосовної практики в цій сфері.

Для досягнення поставленої мети у дисертації вирішувалися такі завдання:

- визначити процесуальний статус прокурора як учасника судового провадження;

- з'ясувати особливості кримінального процесуального доказування під час судового провадження;

- проаналізувати участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні під час підготовчого судового засідання;

- дослідити процедуру визначення прокурором меж доказування під час судового розгляду;

- дослідити участь прокурора у з'ясуванні обставин кримінального провадження та перевірки їх доказами;

- визначити особливості участі прокурора у судових дебатах в контексті доказування;

- проаналізувати участь прокурора у доказуванні при прийнятті судом окремих процесуальних рішень;

- дослідити участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні в суді апеляційної та касаційної інстанції;

- з'ясувати особливості участі прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні у провадженні за нововиявленими або виключними обставинами.

Об'єктом дослідження є правовідносини, що виникають під час участі прокурора у встановленні обставин кримінального провадження на судових стадіях

Предметом дослідження є участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні під час судового провадження.

Методи дослідження. Методологічним підґрунтям дослідження є сукупність філософських, загальнонаукових (аналіз і синтез; індукція і дедукція; моделювання; абстрагування і конкретизація) та спеціальних методів наукового пізнання, зокрема: діалектичний метод (для визнання ключових понять дослідження, зокрема «судове провадження», «доказування», «кримінальний позов» «процесуальні умови пізнання», та ін.) (підрозділи 1.1., 1.2.); функціональний метод (для визначення функціональної спрямованості прокурора у судовому провадженні) (підрозділ 1.1); системний метод та метод системно-структурного аналізу (для визначення системи повноваження прокурора під час встановлення обставин кримінального провадження у судових стадіях) (підрозділи 2.1, підрозділ 2.2); формально-юридичний метод (для аналізу положень Конституції України, міжнародно-правових актів, рішень ЄСПЛ, актів кримінального процесуального законодавства України та деяких зарубіжних країн тощо) (підрозділи 1.1.-1.2., 2.1.-2.2., 3.1.-3.2.); порівняльно-правовий метод (для порівняння норм кримінального

процесуального законодавства України та іноземних держав) (підрозділи 1.2., 2.1.-2.2.); логіко-нормативний метод (для формулювання змін та доповнень до КПК) (підрозділи 1.1.-1.2., 2.1.-2.2., 3.1.-3.2).

Теоретичною основою дисертаційного дослідження є наукові праці вітчизняних та закордонних учених з кримінального процесуального права.

Нормативну основу дослідження становлять Конституція України, міжнародно-правові акти, акти кримінального процесуального законодавства України та деяких зарубіжних країн (Республіки Білорусь, Республіки Казахстан, Республіки Молдова, Грузії, Естонської Республіки), постанови Пленуму та інформаційні листи Верховного Суду України, Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Емпіричну базу дисертаційного дослідження становлять: рішення ЄСПЛ; рішення Конституційного Суду України; постанови Верховного Суду, узагальнення судової практики ВССУ; більше ніж 70 судових рішень, розміщених в Єдиному державному реєстрі судових рішень.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є першим у вітчизняній науці кримінального процесуального права спеціальним комплексним дослідженням участі прокурора у доказуванні під час судового провадження.

У межах здійсненого дослідження одержано такі результати, що мають наукову новизну:

вперше:

запропоновано на законодавчому рівні визначити обов'язок прокурора перевіряти угоду про примирення на відповідність вимогам кримінального та кримінального процесуального законодавства, а у випадку встановлення незаконності такої угоди заявити клопотання у письмовій формі про відмову у її затвердженні шляхом внесення відповідних змін до ст. 36 КПК України;

доведено необхідність встановлення в п. 6-1 ч. 9 ст. 100 КПК України спростовної презумпції законних підстав набуття прав на майно, що підлягає спеціальній конфіскації;

визначено випадки призначення підготовчого судового засідання у провадженні щодо кримінальних проступків з обов'язковою участю прокурора задля вирішення питань в порядку ст. 314 КПК України;

запропоновано внести зміни до ч. 3 ст. 333 КПК України, відповідно до яких доручення про проведення слідчих (розшукових) дій надаються безпосередньо прокурору, який має право, у випадку якщо він вважатиме це за необхідне, виконувати такі доручення самостійно;

обґрунтована заборона доступ, в порядку ст. 290 КПК України, до речей, які будуть пред'явлені для впізнання під час судового розгляду;

обґрунтовано, що питання долі речових доказів та документів у кримінальному провадженні на підставі угод має вирішуватися за розсудом сторін угоди;

запропоновано на законодавчому рівні з'ясовувати думку обвинуваченого з приводу того, хто має першим висловлювати доводи у випадку подання

апеляційної скарги і стороною обвинувачення, і стороною захисту шляхом внесення відповідних змін до ч. 3 ст. 405 КПК України;

запропоновано внести зміни до ч. 3 ст. 404 КПК України та зобов'язати суд апеляційної інстанції в обов'язковому порядку досліджувати не лише докази, які були предметом оцінки в суді першої інстанції, а і нові докази;

вдосконалено:

теоретичні підходи щодо особливостей доказування під час судового провадження через призму, наявної в судових стадіях пізнавальної ситуації, яку формують процесуальні умови та спосіб організації пізнання;

визначення форм участі прокурора у доказуванні під час судового розгляду. Встановлено, що такими формами є: опосередкована, яка полягає в аналізі доказів під час формування правових позицій, та безпосередня, що реалізується у дослідженні доказів під час судового засідання та доведенні перед судом своєї правової позиції;

обґрунтування твердження щодо визначення у КПК України процесуальних можливостей суду для встановлення обставин кримінального провадження, необхідних для прийняття процесуальних рішень у підготовчому судовому засіданні;

положення щодо неможливості проведення «нового» кримінального провадження задля збирання нових доказів, які можуть бути предметом дослідження в суді апеляційної інстанції, адже в такому випадку в першу чергу порушується принцип презумпції невинуватості;

позиція щодо розмежування виключних та нововиявлених обставин в частині віднесення до виключних обставин встановлення вини судді у вчиненні кримінального правопорушення або зловживання слідчого, прокурора, слідчого судді чи суду під час кримінального провадження, внаслідок якого було ухвалено судові рішення. Було встановлено, що таке зловживання суддею, слідчим, прокурором обов'язково має відбутися в процесі розслідування, розгляду та вирішення первісного кримінального провадження, адже таке зловживання могло вплинути на результати кримінального провадження;

набуло подальшого розвитку:

концепція кримінального позову. Встановлено, що клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності не є формою кримінального позову, оскільки даний процесуальний документ не передбачає такого наслідку, як державна реакція на порушення особою законних заборон;

теоретичні положення щодо розподілу обов'язку та тягаря доказування у судовому провадженні;

положення щодо отримання нововиявлених обставин або шляхом проведення нового кримінального провадження задля доведення існування таких обставин, або шляхом їх встановлення в іншому кримінальному провадженні, яке розслідується, розглядається та вирішується судом незалежно від первісного провадження, проте предметом дослідження якого також були докази, на який суд обґрунтовував свої висновки в первісному кримінальному провадженні;

обґрунтування включення такої обставини, як визнання неконституційності закону, іншого правового акта чи їх окремого положення, до виключних обставин у зв'язку з існуванням свого роду презумпції конституційності законів та інших нормативно-правових актів, відповідно до якої всі закони та нормативно-правові акти є конституційними доти, доки інше не буде встановлено рішенням КСУ. Відповідно, на момент судового розгляду відповідні закони були конституційними, а суд на той момент не міг знати про майбутні рішення КСУ

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що сформульовані в дисертації висновки та пропозиції можуть бути використані у: науково-дослідницькій роботі - для подальших наукових досліджень у сфері кримінального процесуального доказування під час судового провадження;

правотворчій діяльності – для удосконалення правового регулювання участі прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні під час судового провадження;

правозастосовній діяльності – для забезпечення ефективної реалізації повноважень прокурора у доказуванні під час судового провадження;

навчальному процесі – при викладанні навчальної дисципліни «Кримінальний процес», спеціальних курсів «Судове провадження», «Сторона обвинувачення у кримінальному провадженні», «Сучасні проблеми кримінального та кримінально-процесуального права», «Проблеми вдосконалення кримінального процесуального законодавства», «Судовий розгляд кримінальних справ», для підготовки відповідних розділів підручників, навчальних посібників і методичних рекомендацій.

Особистий внесок дисертанта. Дисертаційна робота є власним авторським дослідженням, у якому наукові положення, висновки та пропозиції обґрунтовано самостійно в результаті опрацювання значної кількості джерел монографічного, нормативно-правового, правозастосовного характеру, в тому числі судової практики та зарубіжного досвіду.

Особистий внесок здобувача. Викладені в дисертації положення, які виносяться на захист, розроблені автором особисто. Наукові ідеї та розробки, що належать співавторам опублікованих праць, у дисертації не використовуються.

Апробація результатів дослідження. Дисертацію обговорено та схвалено на міжкафедральному семінарі кафедр кримінального процесу, детективної та оперативно-розшукової діяльності та криміналістики Національного університету «Одеська юридична академія». Основні результати наукового дослідження були оприлюднені на: Міжнародної науково-практичної конференції «Правове життя сучасної України» (17 травня 2019 р.); Міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 3 грудня 2020 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Правове життя сучасної України» (м. Одеса, 15 травня 2020 р.); Всеукраїнській науковій конференції молодих вчених «Сталий розвиток суспільства та держави: сучасні виклики та перспективи розвитку» (м. Одеса, 27 листопада 2020 р.); Міжнародній науково-

практичної конференції «Право як ефективний суспільний регулятор» (м. Львів, 19–20 лютого 2021 р.)

Публікації. Основні теоретичні положення і висновки, що були сформульовані у дисертаційному дослідженні, викладено в десяти публікаціях, з яких три наукових статті відповідають вимогам п. 11 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 6 березня 2019 року № 167., одній науковій статті, опублікованій у періодичному виданні іншої держави (Республіка Чехія), а також у п'яти тезах доповідей на міжнародних і всеукраїнській науково-практичних конференціях.

Список публікацій здобувача за темою дисертації та відомості про апробацію матеріалів дисертації:

Наукові статті, у яких опубліковано основні результати дисертаційного дослідження:

1. Немчинов Є. С. Участь прокурора в доказуванні при перегляді судових рішень за нововиявленими обставинами. Право та державне управління. 2020. № 4. С. 128-133. URL: <http://pdu-journal.kpu.zp.ua/issue-4-2020>
2. Немчинов Є. С. Деякі питання участі прокурора у спрощеному провадженні щодо кримінальних проступків в суді першої інстанції. Міжнародний науковий журнал «Інтернаука» Серія: «Юридичні науки». 2021. № 1(35). С. 76-81. URL: <https://www.inter-nauka.com/issues/law2021/1/>
3. Немчинов Є. С. Особливості участі прокурора в доказуванні під час вирішення питання про звільнення особи від кримінальної відповідальності в підготовчому провадженні. Юридичний науковий електронний журнал. 2021. № 1. С. 296-298. URL: http://lsey.org.ua/1_2021/1_2021.pdf
4. Немчинов Є. С. Участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні у провадженні за виключними обставинами. Scientific discussion VOL 2. 2021. № 51. С. 36-38.
5. Немчинов Є. С. Особливості судового доказування через призму процесуальних умов пізнання. Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України. 2019. Вип. 19. С. 157-164. <http://prc.com.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/63-nomer-19>

Список публікацій здобувача, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

1. Немчинов Є.С. Провадження за нововиявленими обставинами: поняття та загальна характеристика конференція / Сучасні питання криміналістики, судової експертизи та кримінального процесу: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 3 грудня 2020 року), А.І. Черемнова. Одеса: Видавничий дім "Гельветика", 2020. 310 с. С. 162-166.

2. Немчинов Є.С. Вплив змагального методу правового регулювання на організацію доказової діяльності під час судового розгляду. Правове життя сучасної України : у 3 т. : матеріали Міжнар.наук.-практ. конф. (м. Одеса, 15 трав. 2020 р.) / відп. ред. М. Р. Аракелян. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2020. Т. 3. С.316-319.
3. Немчинов Є.С. Оцінка категорії "нові докази" в процесі доказування в суді апеляційної інстанції конференція / Сталий розвиток суспільства та держави: сучасні виклики та перспективи розвитку : у 2 т. : матеріали Всеукраїнської наукової конференції молодих вчених (м. Одеса, 27 листопада 2020 р.) / уклад. : А. С. Гуменюк, В. С. Кучерявенко та ін. ; за ред. М. Р. Аракеляна, К. І. Спасової. Т. 2. – Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2020. С.143-146
4. Немчинов Є. С. Щодо процесуальних аспектів застосування спеціальної конфіскації. Правове життя сучасної України : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (17 травня 2019 р.) / відп. ред. Г. О. Ульянова. Одеса: Видавничий дім «Гельветика» 2019. С. 376-379.
5. Немчинов Є. С. Щодо перевірки судом дотримання умов укладання угоди про визнання винуватості. Право як ефективний суспільний регулятор: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Львів, 19–20 лютого 2021 р. Львів: Західноукраїнська організація «Центр правничих ініціатив», 2021. С. 49-52.

Характеристика особистості здобувача. Є.С. Немчинов має вищу технічну та вищу юридичну освіту. У 2009 році з відзнакою закінчив Державний вищий навчальний заклад «Український державний хіміко-технологічний університет», механічний факультет, отримав диплом спеціаліста за спеціальністю «Інформаційні управляючі системи та технології». У 2013 році з відзнакою закінчив Національний університет «Одеська юридична академія», факультет заочного навчання № 2, отримав диплом спеціаліста за спеціальністю «Правознавство». З вересня 2009 року до червня 2012 року працював на посаді головного спеціаліста Індустріального районного суду м. Дніпропетровська. З червня 2012 року до листопада 2013 року працював на посаді помічника судді Індустріального районного суду м. Дніпропетровська. З листопада 2013 року до листопада 2014 року працював стажистом на посаду прокурора Павлоградської міжрайонної прокуратури Дніпропетровської області. З листопада 2014 року до грудня 2015 року працював на посаді прокурора Павлоградської міжрайонної прокуратури Дніпропетровської області. З грудня 2015 року до травня 2018 року працював на посаді прокурора Павлоградської місцевої прокуратури Дніпропетровської області. З травня 2018 року до грудня 2018 року працював на посаді прокурора Дніпропетровської місцевої прокуратури № 4. З грудня 2018 року до вересня 2020 року працював на посаді прокурора відділу прокуратури Дніпропетровської області. З вересня 2020 року працює на посаді прокурора відділу Дніпропетровської обласної прокуратури. Володіє українською,

російською та англійською мовами. Має 10 публікацій з проблематики дисертації.

Оцінка мови та стилю дисертації. Дисертація написана сучасною науковою мовою, стиль викладання відповідає прийнятному у науковій літературі й забезпечує легкість та доступність сприйняття наукових положень, висновків і рекомендацій дисертаційного дослідження.

Відповідність дисертації вимогам «Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії».

Дисертація відповідає вимогам пп. 9-12 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 р. № 167 (зі змінами від 21.10.2020 р., № 979).

Загальний висновок. Враховуючи викладене вважаємо, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація **Немчинова Євгена Сергійовича «Участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні під час судового провадження»**, відповідає спеціальності 081 «Право», вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 р. № 261 (зі змінами від 03.04.2019 р., № 283), Вимогам до оформлення дисертації, затвердженими наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 р. № 40 (зі змінами від 31.05.2019 р. № 759) та пп 9-12 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 р. № 167 (зі змінами від 21.10.2020 р., № 979) та рекомендується до захисту на здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

В результаті відкритого голосування учасники засідання фахового семінару в кількості 14 осіб подали голоси «за». Ніхто із учасників фахового семінару не проголосував «проти» рекомендації дисертаційної роботи Є.С. Немчинова до захисту в разовій спеціалізованій вченій раді.

ПОСТАНОВИЛИ:

У результаті попередньої експертизи дисертації Є.С. Немчинова та повноти основних результатів дослідження

1. Затвердити висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Є.С. Немчинова на тему **«Участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні під час судового провадження»**.

2. Констатувати, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Євгена Сергійовича Немчинова відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та

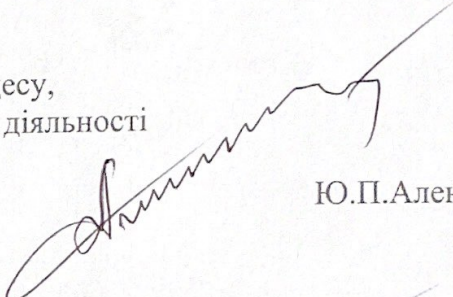
доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 р. № 261 (зі змінами від 03.04.2019 р., п. 10 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 р. № 167 (зі змінами від 21.10.2020 р., № 979).

3. Рекомендувати дисертацію Євгена Сергійовича Немчинова на тему «Участь прокурора у кримінальному процесуальному доказуванні під час судового провадження» до захисту на здобуття ступеня доктора філософії у разовій спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 «Право».

Результати голосування присутніх на засіданні докторів та кандидатів наук за профілем поданої на розгляд дисертації: за – 14; проти – немає; утримались – немає.

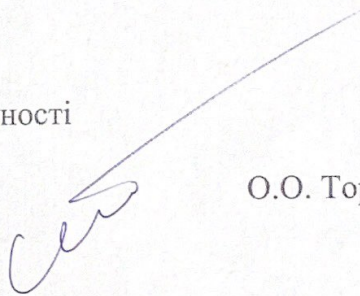
Рецензент:

доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент НАПрН України,
заслужений юрист України,
професор кафедри кримінального процесу,
детективної та оперативно-розшукової діяльності
Національного університету
«Одеська юридична академія»

Ю.П.Аленін

Рецензент:

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального процесу,
детективної та оперативно-розшукової діяльності
Національного університету
«Одеська юридична академія»

О.О. Торбас

